

til at tage sig af Børnene og anbringe dem i Børnehjem.

Jeg er som den ærede sidste Taler (Slengerik) meget ked af, at man i Landstinget har gjort Sognepræsten til født Medlem af Værgeraadet. Jeg anser det imidlertid for ganske overflødig at komme nærmere ind paa det, jeg er enig i det ærede Medlems Betragtninger og maa tilføje, at det ser ud, som Landstinget nu har mere Magt, i hvert Fald nu stiller sig mere uvilligt overfor Forslag, der sendes op til det herfra, end under Højreregeringerne. Der er imidlertid intet at gøre ved disse Ændringer, hvis man ikke vil udsætte sig for, at dette Lovforslag kun bliver et Lovforslag. Hvis man oprigtigt ønsker det ophørt til Lov, er der paa det nuværende Tidspunkt intet andet for os, der ere Mindretal, at gøre end at stemme for det.

Jeg maa give den ærede Ordfører for Flertallet Ret i, at Forslaget indeholder saa mange udmærkede Bestemmelser, og at det griber saa dybt ind i Forhold, hvor Samfundet hidtil har ladet det bero paa bedste Beskub, at det maa betragtes som ikke alene denne Samlings vigtigste Lovgivningsresultat, men jeg vil endog sige som et af de vigtigste, der ere opnaaede i Løbet af den sidste halve Snes Aar. Det skal nok vise sig, naar det bliver ført ud i Livet, at betyde Velsignelse og Lykke for Tusinder og for Titusinder af Børn i Aarens Løb. Jeg skal ikke nu indlade mig paa, hvor fristende det end kunde være, at polemisere mod Betragtninger, der ere gjorte gældende, navnlig i det andet Ting, vedrørende, hvem der i væsentlig Grad har Æren af at have fremtvunget dette Lovforslag. Hovedsagen er, at vi nu faa en Lov, der tvinger Samfundet til at tage sig af de forsømte, forbryderske og vanrøgtede Børn, og Resultatet er opnaaet ved mange gode Kræfters enige Samvirken, ved Agitation fra mange forskellige Hold. Jeg haaber, at de kommunale Myndigheder og de Værgeraad, der maatte blive dannede, ville føre Loven ud i Livet paa en Maade, der svarer til den Aand, i hvilken Folketinget væsentlig har arbejdet paa at bringe Lovforslaget frem, i en saa god, harmonisk og demokratisk Skikkelse, som vel var muligt. Jeg skal hermed paa mine Partifællers og egne Vegne erklære, at vi agte at stemme for det foreliggende Forslag, hvor meget vi end beklage de Ændringer, der af Landstinget ere indsatte i det.

Lohmann: Som Medlem af Udvalget skal jeg tillade mig ganske kort at udtale min Tilslutning til de af den ærede Ordfører fremførte Betragtninger. Derimod er jeg ikke enig med det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) i, at de Ændringer, der ere foretagne af Landstinget, betyde en meget væsentlig Føringelse af Lovforslaget. Det er, mener jeg, et for stærkt Udtryk. Hvis jeg troede, at de af Landstinget foretagne Ændringer vare en meget væsentlig Føringelse af Forslaget, vilde jeg ikke kunne have været med til at indstille det til uforandret Vedtagelse her i Tinget. Jeg anser ikke nogen af de af Landstinget indførte Ændringer for at være væsentlige og heller ikke for at være i nogen højere Grad en Føringelse af Forslaget.

Den betydeligste Ændring er vel nok den i § 3 om, at Præsten skal være født Medlem af Værgeraadet. Jeg skal dertil sige, at jeg kan nok erklære mig enig i, hvad vi nu en Gang have vedtaget, at det var bedre, at Præsten vælges ligesom andre til Medlem af Værgeraadet, men jeg ser ikke paa nogen Maade, at der kan afstedkommes stor Skade, fordi Præsten er født Medlem af et Værgeraad, der bestaar af 5 Medlemmer, et Værgeraad, der selv skal vælge sin Formand. Derved kan der virkelig ikke afstedkommes stor Skade, tilmed da det jo dog fra alle Sider hele Tiden har været erkendt, at det var ønskeligt, om Kirken var repræsenteret i Værgeraadet, ligesom Skolen skal være det. Jeg kan altsaa ikke istemme de store Veraab, der have lydt over denne Ændring.

Hvad Ændringen i § 10 angaar om, at det at være Tilsynsværge ikke skal være noget tvungent borgerligt Ombud, maa jeg bekende, at jeg ser Landstingets Ændring som en absolut Forbedring af Forslaget. Jeg er ganske vist i Udvalget gaaet med til at gøre det til et tvungent borgerligt Ombud, men jeg har aldrig rigtig syntes om det. Det forekommer mig langt bedre, at det kan gøres frivilligt, saaledes at de, der ikke føle sig egnede eller skikkede til den Opgave, ikke behøve at paatage sig den. Det Standpunkt har tiltalt mig mest hele Tiden, og jeg kan derfor ikke beklage, at Landstinget har ført Lovforslaget tilbage dertil.

Angaaende de Raillerier, der bleve førte frem af det ærede Medlem for Middelfart og den sidste ærede Taler over de Forhold, hvorunder vi skulle vedtage dette